

ORDENACIÓ DIACONAL DE L'EDUARD FLORES SERRADELL
 Monestir de Santa Maria de Ripoll, 19 de maig del 2013 -Diumenge de
 Pentecosta

Sr. Rector del Seminari diocesà de Vic,
 Sr. Rector de les parròquies de Santa Maria i de Sant Josep Obrer de
 Ripoll,
 Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
 Germans preveres i diaques,
 Familiars de l'Eduard,
 Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

L'elecció del Senyor, per mitjà de l'Església, del nostre germà Eduard per a l'orde del diaconat ha ressonat en aquest temple del monestir de Santa Maria de Ripoll. La crida de l'Església, la resposta de l'elegit i l'elecció s'han fet en aquest mateix lloc on durant mil anys generacions i generacions d'homes van ser fidels a la vida monàstica benedictina totalment orientada vers la recerca de Déu —*el quaerere Deum*. I, amb aquesta vocació de recerca del rostre del Déu vivent, ells van ser testimonis de fe cristiana i constructors de cultura profundament cristiana i humana.

I en aquest mateix lloc, avui, diumenge de Pentecosta, un fill d'aquesta vila de Ripoll, l'Eduard, acull la crida de Déu, per mitjà de la seva Església, a esdevenir, pel sagrament de l'orde, diaca al servei de Crist, de l'Església i dels homes. És el mateix Senyor el qui ha cridat en el passat, el qui crida en el present i el qui cridarà en el futur, perquè ell no vol deixar mai la seva Església sense pastors i sense els dons i ministeris que l'edifiquen i l'embelleixen. És el mateix Esperit Sant, present sempre en l'Església, el qui distribueix la diversitat de dons i ministeris, de vocacions i serveis. És el mateix Esperit Sant el qui és la memòria viva de l'Església, el qui fa possible la fidelitat en els dons rebuts per al seguiment de Crist. Tot do i ministeri en l'Església és una realització de la vocació de tot batejat, la crida a ser deixeble de Crist, en el qual el cor de Déu se'ns ha obert del tot. La realitat fonamental de tota vocació cristiana és la de ser seguidor de Crist en la lluita de cada dia per ser fidel cercador del seu rostre en la fe i en la caritat envers els germans. Tota crida porta també amb ella la gràcia de la lluita per tenir un cor que no cerqui res més que la glòria de Déu, un cor en el qual sols regni Crist, el qui ha de ser estimat per damunt de tot. Tal com la Regla de Sant Benet diu clarament als monjos: «Que no anteposin absolutament res al Crist» (LXXIII).

Avui l'Eduard rebrà el sagrament de l'orde per a esdevenir diaca en l'Església. El sagrament de l'orde en el grau de diaca es farà realitat de gràcia abundosa de l'Esperit Sant en el seu cor per l'acció de Crist mateix. La imposició de les mans sobre el seu cap, ritu essencial del sagrament de l'orde, serà la invocació sobre ell (*l'epiclesi*), perquè l'Esperit Sant transformi el seu cor, fent-lo servidor en Crist, per Crist i per a Crist. I aquest signe sacramental serà acompanyat de la pregària, també essencial per al sagrament, en la qual demanarem a Déu totpoderós que faci davallar damunt d'ell l'Esperit Sant amb els seus set dons per tal que l'ordenat pugui complir fidelment el ministeri de diaca que se li dóna i se li encomana. La gràcia de l'Esperit Sant pròpia del sagrament de l'orde en el grau del

diaconat enforteix el diaca per la gràcia sacramental per tal que, en comunió amb el bisbe i el seu presbiteri, serveixi el Poble de Déu en el ministeri de la litúrgia, de la paraula i de la caritat (cf. LG, 29).

El que hem escoltat en l'Evangelí d'aquest diumenge de Pentecosta es farà realitat, una vegada més, enmig de l'Església. Crist ressuscitat alenà sobre els seus apòstols, els seus enviats, perquè rebessin l'Esperit Sant per al perdó dels pecats. La missió de l'Església és la missió de Crist, l'enviat del Pare, per a portar a tots els homes el missatge i la realitat de la misericòrdia divina. L'Esperit Sant és el qui fa possible que l'obra de salvació de Crist sigui actual i present enmig del món, per mitjà de la seva Església. És la presència misteriosa, però ben real, de l'Esperit Sant la que fa possible que l'acció de l'Església, en els signes sacramentals, sigui realitat viva de presència de Crist ressuscitat enmig nostre. És l'Esperit Sant, el do i promesa del Pare, fruit del misteri pasqual de Crist, mort i ressuscitat, el qui fa de tots nosaltres el Cos de Crist. L'Esperit Sant ens posa en comunió viva amb el Crist per tal de formar el seu Cos. La nostra celebració del misteri pasqual de Crist no és un mer record d'uns fets del passat, ni és tampoc una mera celebració nostra, de les nostres coses, de les nostres vivències. L'Esperit Sant fa possible, per la seva acció en el cor de tots nosaltres, que la litúrgia cristiana sigui actualització, presència dels esdeveniments salvadors de Crist: la seva mort i resurrecció, la seva ascensió i l'enviament de l'Esperit Sant. Avui certament té lloc entre nosaltres una nova efusió de l'Esperit Sant: en el cor de l'Eduard per fer-lo presència de Crist servidor dels homes enmig de l'Església i en el món, i en tots nosaltres per tal de ser cada dia més el que hem rebut com a do en el nostre baptisme i que en cada eucaristia es renova: el Cos de Crist.

El camí de vida cristiana de l'Eduard el porta, en obediència a la voluntat de Déu, a posar-se en mans de l'Església per a esdevenir diaca, ministre del servei en la comunitat cristiana. Ja sabem que en l'Església tots som servidors. L'Església té la missió, donada pel qui és el servidor de tots els homes, de ser servidora de la humanitat. Ho hem dit moltes vegades, però cal recordar-ho: el qui en l'Església no serveix, no solament no compleix la seva missió, sinó que a més és una pedra d'escàndol i un antitestimoni de Crist. I en aquesta Església, servidora, composta de servidors, alguns són cridats a ser diaques, testimonis i servidors de l'Església servidora. El ministeri propi del diaca és el de servidor. L'Església, per voluntat del seu Mestre i Senyor, té en el seu si el ministeri del servei, el ministeri del diaca. El qui ha estat el primer dels servidors de tota la humanitat, Jesús; el qui no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la vida com a preu de rescat per la multitud, vol que en la seva Església els diaques siguin els qui fan present el servei, per tal que tots visquem la vocació fonamental, la de l'amor servidor. No oblidis mai, Eduard, que has rebut aquest sagrament del diaconat per a ser servidor dels altres. En rebre el sagrament del diaconat el teu cor restarà marcat per sempre. Seràs diaca sempre i, encara que el Senyor et cridi a altres ministeris en l'Església, no has d'oblidar que la base de tot ministeri en l'Església és el servei a Crist en els germans en comunió amb l'Església.

El camí vocacional de l'Eduard arriba ara a aquesta fita del diaconat en camí vers l'orde presbiteral. L'acompanyem els qui l'hem vist fer el camí

de despertar de la vocació, de la resposta generosa, de la consolidació en l'opció de deixar-se fer i estimar per Jesús. En aquest moment vull tenir present, amb l'agraïment en el cor, totes les persones que l'heu acompanyat. Solament em permeto de fer esment de Mn. Agustí Sala (a.c.s.) i de tot el seu treball i neguit en l'inici de la nova parròquia de Sant Josep Obrer. Aquesta parròquia i el testimoni de Mn. Agustí Sala han estat importantíssims per a la vivència eclesial i el despertar vocacional de l'Eduard. Ell en dóna gràcies a Déu i també tots nosaltres amb ell en aquesta fita en el camí vers el sacerdocí.

Eduard, ara, abans de rebre la imposició de mans i de pregar per tu, manifestaràs la voluntat d'acceptar el ministeri de diaca, amb els compromisos de fidelitat en la predicació i en la pregària, així com en la celebració dels misteris. Davant de tota la comunitat expressaràs també la teva decisió de viure en l'obediència eclesial en la persona del teu bisbe, així com també la teva decisió de viure sempre en el do del celibat que has rebut i has acceptat lliurement. Enmig del nostre món tu has sentit en el teu cor el desig de lliurar-te plenament al Senyor, donant-li tot el teu cor i tota la teva persona, consagrant-li la teva castedat com a signe de l'amor al Senyor, que ha de ser estimat per damunt de tot; com a signe de servei total i desinteressat a la comunitat i d'anunci del Regne del Cel. El Senyor continua cridant joves de l'Església, com tu, a lliurar-se del tot per a ser sempre totalment de la família dels fills de Déu, sense formar la família de «la carn i la sang». El celibat és un do de Déu per tal que el qui el rep tingui el cor més lliure per a posar-se de manera íntegra al servei del Regne de Déu. Ens diu el Concili Vaticà II parlant del preveres: «Pel celibat mantingut pel Regne del cel es consagren a Crist de manera nova i exímia i s'adhereixen a ell amb cor més fàcilment indivís, es lliuren per ell i amb ell amb major llibertat al servei de Déu i dels homes, serveixen amb major disponibilitat el seu Regne i l'obra de la regeneració sobirana i així es tornen més aptes a acceptar en Crist una paternitat més àmplia» (*Praesbyterorum ordinis*, 16).

Que santa Maria de Ripoll et guardi sempre sota el seu mantell d'amor maternal. Ella que va pregar amb l'Església naixent en el Cenacle, en l'espera de la promesa del Pare, l'Esperit Sant, ara també prega amb nosaltres, l'Església del seu Fill, perquè el Pare vessi en el teu cor el do de l'Esperit Sant perquè siguis, enmig de l'Església i del món, testimoni de Crist servidor de tots els homes. Amén.